



# VIAȚA CREȘTINĂ

Redacția și administrația  
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. No. 33.  
Sâmbătă 2 Noemvrie 1985.  
Apare săptămânal  
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.  
Numărul 1 Lei

## Scopul omului.

Fiecare lucru din lumea aceasta și chiar fiecare parte a trupului nostru are anumită menire, anumit scop: ochiu, urechea, mâna, piciorul. Iar dacă părțile trupului au anumit scop, și omul întreg trebuie să aibă un anumit scop. Care este scopul omului în lume? Ni-o spune așa de limpede catehismul, pe care-l învață copiii noștri, când zice: «Noi suntem pe pământ pentru ca să preamărim pe Dumnezeu și astfel să ne câștigăm fericirea cerească».

Nu așa zice însă lumea. Ea e de părerea, că scopul nostru pe pământ este, să ne câștigăm averi, să ajungem la mărimi cât mai înalte, să mâncăm, să bem, să ne desfătăm, cu un cuvânt să ne îndestulim toate poftele trupului.

Bunurile pământești însă nu sunt scopul vieții noastre, acelea sunt numai mijloace, prin cari putem ajunge la adevărata țință. Cel ce socotește plăcerile lumii acesteia de scop al vieții, asemenea este servitorului, care, vrând să-și slujească stăpânul, nu-și împlinește decât numai o foarte mică parte din slujbă, iar celelalte datorințe și le lasă neîmplinite; și asemenea este copilului, pe care-l trimite tatăl său ca să-i aducă un lucru oarecare, el însă pe drum vede una, vede alta, cascade gura într'o parte, o cascade într'alta și la urmă-și uită penținece anume a fost trimis.

Cei mai mulți oameni asemenea fac oaspeților din evanghelie, dintre cari unul pentru moșie, altul pentru boi și iarăși altul pentru muiere nu s'a înfățișat la cină. (Luca 14, 16). Omului, care nu se gândește decât la avere, la cinste și la lucruri trecătoare, i-s'ar putea scrie pe piatra mormântului: «Aci zace un nebun, care n'a știut penținece a trăit». Celce nu se gândește la țința sa din lume, asemenea este corăbierului, care nu știe, încătrău să-și cârmuiască corabia, și prin urmare se prăpădește cu ea cu tot. Domnul nostru Isus Hristos pe aceștia îi aseamănă cu cele cinci fete nebune cari, luându-și candelilele sale, nu au luat cu sine unt de lemn și au adormit, pe când pe oamenii cari se gândesc la scopul vieții îi aseamănă eu cele cinci fete înțelepte, cari au luat unt de lemn în candelilele sale și când a venit mirele au intrat cu el la nuntă.

De aceea zice Domnul la sfântul Luca: «Ci un lucru trebuie» (10, 42), iar la sf. Mateiu: «Deci căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și acestea toate se vor adauge vouă» (Mateiu 6, 33). Tot de aceea îl numește Sfânta Scriptură pe om călător, iar viața aceasta o călătorie. «Strein sunt eu pe pământ» zice psalmistul David (118, 19), iară sfântul apostol Pavel ne aseamănă cu cei ce aleargă în locul de priveală, și tot el zice în epistola sa către evrei: «că nu avem aici cetate stătătoare, ci ceea ce va să fie căutăm» (Evrei 13, 14).

Iată dară pentruce ne-a făcut pe noi Dumnezeu cu trupul drept, căutând cu ochii spre cer, nu ca pe animale, cari toate au privirea îndreptată spre pământ. De aceea avem în fiecare comună cel puțin câte o biserică cu turnul ridicat spre cer, și prin acest turn Dumnezeu parecă într'una ne tot spune: «Omule, caută spre cer, mântuirea ta numai de acolo poate veni!»

Iuliu Maior. (Adevărata fericire)

## Patima proceselor.

Trăiau odată, doi frați. Aceștia moșteniseră dela tatăl lor o turmă de oi. În loc să trăiască în pace, ei se certau mereu; și, de multe ori, se băteau pentru lucruri de nimic. Unul voia să ducă turma la dreapta; celalalt la stânga. Veni vremea, să și împartă turma: o oaie mie, una ție. Dar numărul oilor fiind fără sôf, cearta s'a pornit din nou pentru o oaie. Unul dintre ei cerea s'o taie numaidecât și să împartă carnea. Celalalt stăruia să n'o taie până ce nu va fi lâna depe ea bună de tuns și să împartă mai întâi lâna.

— „Bine“, zise cel d'întâi, „să n'o tăiem; dar eu vreau să tundem oaia chiar astăzi, căci vreau să-mi fac sfori pentru opinci.“

— „Ba, să mă ierți“, răspunse celalalt. „Cine Dumnezeu tunde oile depe acum? S'asteptăm cu tunsul până la vremea lui.“

— „Ce-mi pasă mie, când tund alții oile! Eu tund oaia mea, când îmi place mie!“

— „Oaia ta! Par'că e și oaia mea; și oaia mea o tund când îmi place mie, nu când le place altora.“

— „Atunci, eu tund pertea mea; iar tu, tunde-ți partea ta, când vrei!“

Cel ce nu voia s'o tundă, s'a împotrivit. Dar, pecând lipsea dela stână, celalalt a tuns jumătate oaia. Când s'au întâlnit, seara, s'au luat din nou la ceartă pentru partea tunsă.

— „De ce-ai tuns partea din dreapta? Era a ta? M'am învoit eu, să tunzi partea asta? Trebuia să ne înțelegem: care parte o vreau eu și care, tu!“

Dar asta n'a fost nimic. A doua zi, oaia, împinsă de vânt, a căzut într'o prăpastie. S'au coborât după ea și au găsit-o moartă.

— „Tu ești de vină, că ai tuns oaia! Uite-o a înghețat de frig, că ai tuns-o prea de vreme.“

— „Ba tu ești de vină, că n'ai tuns-o! I s'a încurcat vântul în lâna și a luat-o cu el! Dacă era tunsă, nu o doboră vântul!“

— „Ba atunci ar fi doborât-o mai lesne, c'ar fi fost mai ușoară! Dar tu ești de vină; că de-ar fi fost netunsă, ar fi stat mai cumpănită în fața vântului. Așa, a luat-o vântul, că era mai ușoară pe partea ta, cea tunsă. Nu vezi că pe partea asta a și căzut pe pământ?“ ... Altă bătae.

În sfârșit, au ajuns la judecată și s'au părât cu ură grozavă și gălăgie mare. „O, o!“ strigară judecătării. „Ce caz interesant!“ Și începură și judecătorii, și advocații, să răsfoiască prin cărțile lor; și, văzând ce soiu de oameni sunt acești frați, au tot răsfoit și au îndelungat procesul: un an, doi; până ce frații au rămas: și fără oi, și fără lâna.

Gh. Coșbuc.

## Băiatul meu nu are lipsă de religie!

Preotul comunei Voiron din Franța, întâlnind într-o zi o femeie în drum i-a zis:

— „Rogu-te, femeie bună, trimiteți băiatul regulat la școală pentru catehism, căci altmintrelea nu pot să-l primesc la prima cuminecare cu ceialaltă împreună“.

Femeia însă, sfătoasă și obraznică, răspunse:

— „Băiatul meu nu are lipsă de nici un fel de catehism, nici de cuminecare. Doar și stejarii cresc în pădure minunată, fără să aibă lipsă de religie!“

— „Așa e, sărmană femeie“, — răspunse preotul — „ba și dobitoacele din grajd cresc fără să simtă lipsa religiei“.

Peste 20 ani curtea cu jurați a osândit la moarte pe acel băiat din cauză că a sugrumat pe mamă-sa, care nu a mai vrut să-i dea bani să-și petreacă.

Așa crește omul fără religie!

## Leacuri pentru boale sufletești.

**Mânia.** Impotriva mâniei leacul cel mai bun e tăcerea. Al doilea leac e rugăciunea. Să te rogi pentru cel ce ți-a făcut supărare.

**Clevetirea.** Dacă nu poți spune ceva bine despre altul, rău nu spune.

**Înjurătura.** Dacă vrei să te desveți de înjurătură, de câte ori vei injura, ține o jumătate zi ajun sau aruncă 10 lei în lada bisericii.

**Furătura.** Dacă te-ai învățat a fura și voești să scapi de păcatul acesta, începe a fi darnic; din mult, mult, din puțin, puțin. Ce ai furat întoarce înapoi, căci lucrul furat e împrumutat.

**Minciuna.** Atunci când ești dator să spui adevărul, spune-l oricui.

**Lenea.** Pune-te pe lucru. Vei odihni destul în mormânt.

**Beția.** Dacă azi te-ai îmbătat, mâine ține ajun, și câți bani ai dat pentru beutură atâția să dai pentru pâne săracilor.

**Necurăția.** Nu primi gândul necurat. Nu spune vorba necurată. Infrânează-ți ochii. Te oprește dela orice faptă necurată.

**Lăcomia.** Mâncă și bea cât îți spune mintea, nu cât îți pofteste rânza.

**Mândria.** Când îți vin gânduri de mândrie, te gândește la păcatele tale și la moarte. Nu te lăuda, dar nici nu te huli. În ceace faci nu căuta plăcerea oamenilor, ci a lui Dumnezeu.

**Invidia.** Nu te doară la inimă pentru binele altuia. Binele cel mai mare e împărăția cerească. Asta să o dorești și să o cauți.

**Cearta.** Când ai să spui cuiva ceva, spune-i liniștit. Oalele goale sună tare și oamenii proști fac gură mare.

**Blăstămul.** Dacă ai blăstămat pe cineva, trei zile te roagă pentru el.

Acestea sfaturi ți-le dă ție cu toată dragostea

*Un prieten al tău.*

(din Calendarul Bunului Creștin 1936, Bixad.)

## Răsplata unei fapte bune.

Sub cerul ferbinte din pustiiile Africii, trei călători își târăsc picioarele oboseite. Sunt pustnici cari vin de departe. Scopul lor e să ajungă la o mănăstire. Încotro își îndreaptă privirile. peste tot e o mare întinsă de nisip arzător și acest peisaj nu e întrerupt de nici un arbore, de nici o casă. Călătorii noștri oboșiți și chinuți de foame și de sete caută să găsească o oază (puțină verdeață cu umbră și apă). De geaba se uită în dreapta și în stânga, sunt siliți să și continue drumul.

După ce au mai mers cam două ore, descoperă o căsuță sărăcăcioasă înconjurată de câțiva palmieri înalți. Ajungând mai aproape, văd că pe crengile palmierilor, se imbie câteva fructe gustoase. Pustnicul cel mai bătrân bate la ușa casei, însă nimic nu se mișcă înăuntru. Atunci cei doi mai tineri se duc să culegă fructe din pom, însă cel bătrân îi oprește zicând:

— „Nu ne este permis, să culegem fructe de pe un pom care nu e al nostru. Să ne îndestulim cu umbra pe care ne-o dă“.

Când a pronunțat ultimile cuvinte s'a deschis ușa căscioarei și s'a arătat un tinăr arab.

„Am auzit — a zis cătră cel bătrân — când ai bătut în ușă, însă nu m'am arătat dorind să văd ce veți face. Am fost martorul scenei de odinioară. Spuneți-mi ce religie urmați căci religia voastră mi-se pare bună“.

— „Suntem catolici“ — răspunse bătrânul și a început să-i explice învățăturile și frumusețea religiei creștine. Cuvintele sale au influențat atât de mult pe tânărul mohamedan, încât a rugat pe pustnici să îl ia cu ei. Astfel de-acum patru inși au continuat drumul până la izvorul cel mai apropiat, unde l'au botezat pe noul credincios, care cu multă însuflețire s'a obligat să urmeze pe Hristos. Făcându-se seară s'au oprit să se odihnească iar bătrânul pustnic astfel a grăit tovarășilor săi:

— „Învățați, copiii mei, că orice faptă bună este răsplătită de Dumnezeu“.

Traducere R.

## Drum drept.

Intr'o mare fabrică din Franța, un tânăr lucrător, din organizația tineretului catolic, era de multă vreme obiectul glumelor răutăcioase din partea celor mai în vârstă. În fiecare zi luau naștere discuții, ca să-l certe pentru credința lui creștină. Dar tânărul nu se lăsa doborât și fără să jicnească pe nimeni, adesea da răspunsuri de închidea gura tovarășilor săi.

— Nimic nu-i mai rușinos pentru un tânăr lucrător decât să facă parte dintr'un partid politic care luptă împotriva noastră!

— Întâi eu nu sunt contra voastră; al doilea nu fac politică.

— Dar tu urmezi toate sărbătorile la biserică.

— Religia nu-i politică ci e altceva mai frumos și bun.

— N'are a face, odată ce mergi la biserică tu ești din dreapta, (partidul catolic)

— Nu.

— Atunci tu ești din partidul de stânga?

— Nu.

— Dacă nu ești nici de dreapta nici de stânga, nu mai înțeleg nimic.

— Eu merg drept... înainte cu Hristos.

N. I. (după „Luminătorul“)

## Să ținem la Hristos.

Feții mei, acestea scriu vouă, ca să nu păcătuți. Și de va păcătui cineva. mângâitor avem către Tatăl pe Isus Hristos cel drept; — și el este curățire de păcatele noastre, și nu numai de ale noastre, ci și de ale a toată lumea.

Și intru aceasta știm, că l'am cunoscut pe dânsul, dacă păzim poruncile lui.

Cel ce zice: „l'am cunoscut pe dânsul“, și poruncile lui nu le păzește, mincinos este. și intru dânsul adevăr nu este. — Iară cel ce păzește cuvântul lui, cu adevărat intru acela dragostea lui Dumnezeu deplină este; intru aceasta cunoaștem, că intru dânsul suntem. — Cel ce zice că petrece intru dânsul, dator este precum a umblat acela, și el să umble așa.

Fraților, nu vă scriu poruncă nouă, ci poruncă veche, carea o ați avut dela început: porunca cea veche este cuvântul, care l'ați auzit.

(I. Ioan Cap. 2, v. 1 — 7.)

## Creștin sunt...

Creștin sunt din leagăn și țin cu tărie  
Credința străbună primită'n botez  
A ei adevăruri sunt viață, lumină  
Și eu fericit azi le cred, le urmez.

(Refren:)

Cred Doamne'n tine și nădăjduesc }  
Cu-a mea credință să mă mântuiesc. } bis

Creștin sunt și una, biserica Romei,  
E maica cea sfântă, ce am pe pământ  
Al ei cap e Papa, urmașul lui Petru  
Ce sigur mă duce spre țelul meu sfânt.

Cred...

Creștin sunt și glasuri de clopote sfinte  
Mă chiamă'n biserici ca să mă închin  
Aci cu credință ascult Liturgia  
Și dorul de ceriuri prin cânt mi-l alin.

Cred...

Creștin sunt oriunde, oricând cu tărie  
Hai, fraților, astăzi să mărturisim  
Trăim în credința cea sfântă și dreaptă  
Și pentru ea veseli noi oricând murim.

Cred Deamne'n tine și nădăjduesc  
Cu-a mea credință să mă mântuiesc.

I. Gârleanu-Hubić.

Cititori revistei „Clujul Creștin“ din afară de Cluj, începând cu acest număr vor primi regulat revista cu titlul sch.mbat în „VIATA CREȘTINĂ“